

‘Wie alles heeft, vreest de toekomst; wie niets heeft, verlangt ernaar’

Column Twan Huys

Afgelopen zondag bezocht ik voor het eerst in mijn leven de Passiespelen in Tegelen. De recensies waren juichend. Vijf sterren in De Limburger. Louter lof voor hoofdrolspelers Max Peuten en zijn vriendin Nikki Smedts in de rol van Jezus en Judas, schrijver Frans Pollux en regisseursduo Michel Sluysmans en Eva Custers. Volgens kenners de allerbeste versie in openluchttheater De Doolhof van de afgelopen honderd jaar.

Helemaal mee eens. De passie spatte van het podium. Het was amateurtoneel van de bovenste plank en bovendien akelig actueel. Eén zin denderde nog lang na de voorstelling door mijn hoofd: ‘Wie alles heeft, vreest de toekomst; wie niets heeft, verlangt ernaar.’

Bij de beelden deze week van de 32 leiders van de NAVO in Ankara, moest ik onvermijdelijk denken aan de man die alles heeft en de toekomst vreest.

Vorige week bleek dat Donald Trump het presidentschap gebruikt als een pinautomaat. In een jaar tijd verdiende hij met zijn cryptohandel, aandelen, vastgoed en zijn zomerverblijf in Mar-a-Lago, het astronomische bedrag van 2,2 miljard dollar.

Ongekend in de Amerikaanse presidentiële geschiedenis. Merkwaardig genoeg blijft verontwaardiging uit. Amerikanen verwachten niet anders van Trump. Hij is een zwendelaar en fraudeur. Iedere dag is er weer een verbijsterende kop in de krant. ‘Trump belt FIFA-voorzitter Infantino over rode kaart van de Amerikaanse spits Balogun’.

Natuurlijk gumt Infantino die rode kaart weg en geeft Trump zijn schaamteloze telefoontje toe. Niemand had anders verwacht. Ook al is het een verbijsterend bericht.

In de Britse krant The Guardian zegt de anticorruptie-activist Molly White: „Ik denk dat mensen op dit moment gewoon de handen in de lucht gooien en zeggen: Trump is een oplichter. Natuurlijk licht hij de boel op. Dat is wat hij altijd doet en dat tempert natuurlijk elke verontwaardiging.’

‘Wie alles heeft, vreest de toekomst.’

Psycholoog en auteur Mary Trump, de nicht van Donald, beschreef Trump in haar boek Te veel en nooit genoeg. ‘Donald is opgevoed door een autoritaire vader en een emotioneel, afwezige moeder. Hij kent geen liefde en blijft in de kern een bange, kleine jongen.’

De wereld wordt geregeerd door een bang, puissant rijk jongetje. Knipmessend betuigen Europese leiders hun loyaliteit en geven voeding aan zijn opgeblazen ego. Wanneer dringt het besef door dat Europa in plaats van in een onafhankelijke, zich permanent in een afhankelijke positie wringt? Na de inval van Poetin in Oekraïne maakten we ons afhankelijk van Amerikaans vloeibaar gas. Voor ons betalingsverkeer zijn we compleet overgeleverd aan de twee grote Amerikaanse financiële instellingen, Mastercard en VISA. Idem voor internet, AI en datacentra. Allemaal in handen van Amerikaanse Big Tech-bedrijven als Meta, Google, Amazon, OpenAI en Anthropic. En dan hebben we het nog niet gehad over onze miljardenbestedingen aan het Amerikaanse military-industrial complex, een term ooit gemunt door president Dwight D. Eisenhower.

Is het verwonderlijk dat steeds meer Europeanen afzwaaien van de middenpartijen en een betere toekomst zoeken aan de politieke flanken. Het vertrouwen in de traditionele partijen is verdampt. In Duitsland groeit het rechts-radical AfD als kool en in Frankrijk staat Rassemblement National te trappelen om president Macron uit het Élysée-paleis te gooien.

Ook in de Verenigde Staten groeit het verzet onder aanvoering van de burgemeester van New York, Zohran Mamdani. Met een uitgekiende mediastrategie en vooral charisma, duwt hij de Democratische Partij naar links. Mamdani inspireert een nieuwe generatie kiezers en politici zo succesvol dat zijn beweging de fraaie bijnaam ‘Zomentum’ kreeg.

Gefascineerd keek ik zondag tijdens de Passiespelen naar het vlammeende betoog van Barabbas. De moordenaar die door de Romeinse heerser Pontius Pilatus werd vrijgelaten in plaats van Jezus. De opzweepende monoloog van Barabbas om het volk te betoveren, had zo uit Mamdani's mond kunnen rollen.

In de voorstelling Kruisig Mij houdt Jezus het publiek in theater De Doolhof voor:

Hier sta ik, en toch ziet u mij niet.
U ziet de mythe. Niet de man.

Als de NAVO-leiders na Ankara doorreizen naar Tegelen, kunnen ze zich zondag laven aan de broodnodige boodschap van Jezus. De Amerikaanse president, die zich zonder enige gêne portretteerde als de verlosser, zal de Passiespelen zeker overslaan. Ik raad u aan dat vooral niet te doen.

Verzonden vanaf mijn Galaxy